

Sygn. akt II Ca 131/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Iwona Siuta

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2013 roku wS.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa G. T.

przeciwko E. W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie

z dnia 29 października 2012r., sygn. akt III C 1067/12

oddala apelację.

II Ca 131/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 października 2013 r. Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w pkt I zasądził od pozwanej E. W. na rzecz powoda G. T. kwotę 6200 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 24.11.2011 r. oraz w pkt II zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1295 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z wyrokiem tym nie zgodziła się pozwana zaskarżając wyrok w całości, wnosząc o jego zmianę i oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych także za instancję odwoławczą.

Wyrokowi zarzuciła naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez:

- uznanie, że z uwagi na deklarowany przez pozwaną zawód nie dołożyła ona należytej staranności w zapewnieniu sobie wiarygodnego potwierdzenia przekazania kwoty powodowi;
- zaniechanie przez Sąd I instancji wszechstronnego rozważenia całokształtu materiału dowodowego i pominięcie dowodów zgłoszonych przez pozwaną na okoliczność dokonania przez nią zwrotu pożyczki, w szczególności potwierdzenia wpłaty z dnia 21 maja 2011 r. złożonego z pismem z dnia 23.07.2011 r.;
- odmówienie wiarygodności zeznaniom świadków M. W. i S. J. na okoliczność dokonania przez pozwaną zwrotu pożyczki w umówionej kwocie;

- w konsekwencji popełnienie błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia.

W uzasadnieniu apelacji zarzuty zostały szczegółowo rozwinięte.

W odpowiedzi na apelację pozwanej powód wniósł o jej oddalenie, wskazując na trafność rozstrzygnięcia Sądu rejonowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej okazała się niezasadna, co w konsekwencji skutkowało jej oddaleniem. Sąd I instancji dokonał prawidłowego ustalenia stanu faktycznego i należytej subsumcji przepisów prawa, stąd też Sąd Odwoławczy przyjmuje za własne.

Ponieważ Sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego to zgodnie z brzmieniem art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku zawiera jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Tytułem wstępu warto wskazać, iż prawidłowe rozstrzygnięcie każdej sprawy uzależnione jest od spełnienia przez Sąd meriti dwóch naczelnych obowiązków procesowych, tj. przeprowadzenia postępowania dowodowego w sposób określony przepisami procesowymi oraz dokonania wszechstronnej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Rozstrzygnięcie to winno również znajdować poparcie w przepisach prawa materialnego adekwatnych do poczynionych ustaleń faktycznych. Powyższe stwierdzenie dotyczy wszelkich rozstrzygnięć zapadających w toku postępowania sądowego, w tym również drugoinstancyjnych. Jednakże istotą postępowania apelacyjnego jest zbadanie zasadności podstaw zarzutów skierowanych przeciwko orzeczeniu Sądu I instancji, bowiem, mimo że jest postępowaniem merytorycznym, ma charakter kontrolny. Sąd odwoławczy orzeka przy tym w oparciu o całokształt zgromadzonego materiału dowodowego, dokonując na nowo jego własnej, samodzielnej i swobodnej oceny.

Prawidłowo Sąd rejonowy upatrywał podstawy prawnej dochodzonych przez powoda roszczeń w treści art. 720 § 1 k.c. zgodnie z którym "przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości...".

Niespornym jest bowiem, że strony zawarły w dniu 13 stycznia 2010 r. w formie pisemnej umowę pożyczki na kwotę 5.000 zł, określając termin jej zwrotu na dzień 18 stycznia 2010 r. Z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy wynika nadto, iż nie była to jedyna tego typu umowa zawarta między stronami.

Zgodnie z regułą rozkładu ciężaru dowodowego art. 6 k.c. to pozwaną obciążał ciężar dowodu sprowadzający się do wykazania, że zwróciła ona powodowi pożyczone pieniądze. E. W. obowiązkowi temu jednak nie sprostała. Wprawdzie pozwana przekazała powodowi kwotę 10.000 zł, jednakże przy uwzględnieniu regulacji zawartej w art. 451 § 1 k.c., Sąd rejonowy słusznie wskazał, że wpłata ta została zaliczona przez powoda, zgodnie z jej wolą, na poczet długu, który pozwana zamierzała zaspokoić tj. na poczet umowy pożyczki z dnia 19 stycznia 2010 r.

Odnosząc się do oceny zeznań świadków przyjąć należy, iż z uwagi na wzajemne powiązania (natury rodzinnej, biznesowej) pomiędzy pozwaną a świadkami, walor wiarygodności ich zeznań musiał zostać poddany szczególnej kontroli sądu. Zasadnie wykazał Sąd rejonowy w przedstawionym przez siebie toku rozumowania (zawartym w rozważaniach uzasadnienia) na aspekty wskazujące na sprzeczność zeznań świadków. Prawidłowo podnosił, że świadek J. widział pozwaną z jakimś plikiem pieniędzy, ale nie widział faktu ich przekazania powodowi. Zasadnie wychwycił oczywiste rozbieżności dotyczące daty ewentualnego spełnienia świadczenia, podnosił wykluczające się wzajemnie okoliczności dotyczące udziału świadków w zdarzeniu. Akcentował nieracjonalność rzekomych działań pozwanej dotyczących brak otrzymania pokwitowania w sytuacji, gdy pozwana jest pośrednikiem finansowym i jej świadomość dotycząca zasad obrotu pieniędzmi i wzajemnych rozliczeń winna być wyższa od przeciętnej. Dodatkowo

Sąd Odwoławczy wskazuje, że nawet jeśli doszło do przekazania pieniędzy, to pozwana nie wskazała na poczet jakiej umowy spełniła zobowiązanie.

W tym stanie rzeczy należy uznać, że dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie uchybia podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów, a więc nie narusza dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. W następstwie prawidłowo dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny materiału dowodowego Sąd ten dokonał również prawidłowych ustaleń faktycznych, kolejno wyciągając też właściwe wnioski dotyczące zasadności roszczenia strony powodowej.

W tej też sytuacji Sąd Okręgowy w ramach dokonanej kontroli instancyjnej nie stwierdził w sprawie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. i przyjmując, że wyrok odpowiada prawu, środek zaskarżenia oddalił, o czym orzekł na podstawie art. 385 k.p.c.